

zvýšené ochrany státu (srovn. § 17 (1) zákona č. 147/1933 Sb. a nař. č. 188/1933 Sb.).

Na řadě je výtká, která spatřuje vadu řízení v tom, že žal. úřad se nezabýval výsledky skončeného trestního řízení, v němž bylo prostředky soudního řízení zjištěno, že se st-l nedopustil skutkové podstaty § 17 zákona na ochranu republiky č. 50/1923 Sb., ač předpis ten zahrnuje v sobě skutkovou podstatu § 2 (1) zákona č. 147/1933 Sb., ba posuzuje i tu činnost jako trestní, která podle § 2 (1) zákona č. 147/1933 Sb. vůbec není trestná. Námitka ta míří na onu část nař. rozhodnutí, v níž žal. úřad odmítl obírat se věcně obdobnou výtkou odvolání, která ve svém konečném výsledku hájila názor, že zastavením trestního řízení soudního byla vyslovena i nevina st-le s hlediska zákona č. 147/1933 Sb. a že proto je jeho stíhání podle tohoto zákona nepřípustno. Námitka ta je však lichá.

Podle § 15 (1) cit. zákona není okolnost, že proti obviněnému se koná pro činnost kladenou mu za vinu soudní trestní řízení, na překážku konání řízení podle tohoto zákona. Předpis ten připouští tedy s o u b ě ž n ě s řízením prováděným podle zákona č. 147/1933 Sb. také soudní trestní řízení pro týž čin a vyjadřuje jasně myšlenku, že řízení ta jsou na sobě navzájem nezávislá, jakož i že výsledek řízení soudního nemá míti vliv v žádném směru na řízení podle zákona č. 147/1933 Sb. Jde tu zřejmě o souběžné dvojí stíhání a lze úchytku od dosavadního práva kárného (§ 12 (4) zákona č. 154/1923 Sb.) způsobenou tímto předpisem vysvětliti jen účelem, jaký zákon pro mimořádnou dobu sleduje (srov. zprávu ústavně-právního výboru senátu Nár. shromáždění, tisk č. 1099). Z toho vysvítá, že žal. úřad správně vyložil dosah § 15 zákona č. 147/1933 Sb., měl-li zato, že zastavení trestního řízení vedeného proti st-li u okr. soudu ve Šternberku pro trestný čin podle zákona na ochranu republiky č. 50/1923 Sb. nemohlo míti vliv na řízení podle zákona č. 147/1933 Sb., a odmítl-li proto v ě c n ě hodnotiti zastavení soudního trestního řízení pro otázku trestnosti činu st-lova podle zákona č. 147/1933 Sb. — — — —

Č. 12.936.

Š k o l s t v í: * Pro výměru odbytného vdově po učiteli státní lidové školy ve smyslu § 14 zák. čl. XXXII:1875 lze bráti v počet toliko vdovskou podporu vypočtenou podle § 15 cit. zák. čl. bez drahotních, mimořádných a nouzových výpomocí.

(Nález z 11. června 1937 č. 13.188/37.)

V ě c: Kristina P. v Myjavě proti rozh. referátu min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě ze 14. června 1933 — o odbytném.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-lka jako vdova po učiteli státní lidové školy požívala od r. 1918 vdovské pense, která jí byla dnem 1. listopadu 1922 zastavena, ježto se 21. října 1922 provdala za Karla P., úředníka okr. soudu

v Myjavě. Podáním de praes. 24. března 1925 žádala, odvolávajíc se na § 14 zák. čl. XXXII:1875, § 30 zákona č. 274/1919 Sb. a nař. č. 181/1920 Sb., za odbytné s doložením, že v případě opětného ovdovění nemíní uplatňovati nárok na pensi po prvním manželu. — — — —

Nař. výnosem bylo poukázáno st-lce na její žádost z 24. března 1925 podle § 14 zák. čl. XXXII:1875 odbytné v částce 3.110 Kč 40 h jako dvojnásobná částka roční vdovské pense Kč 1.555.20 ke dni 31. října 1922 posledně požívané. — — — —

O stížnosti uvažoval nss takto: — —

Stížnost namítá především, že ve smyslu § 14 zák. čl. XXXII:1875 činí odbytné dvojnásobek roční vdovské pense a že — vzhledem k tomu, že v době vydání zákona nebylo drahotních a jiných příplatků, — smyslem tohoto ustanovení může tedy býti toliko to, že odbytné se rovná dvojnásobku v š e c h ročních požitků vdovy. Na této zásadě nezměnily prý nic ani pozdější zákony upravující výši požitků vdov, zejména ani zákon č. 99/1921, ani nař. č. 247/1922 a zákon č. 394/1922 Sb. Je pak nezákonným, jestliže žal. úřad při výpočtu odbytného nevzal v úvahu též drahotní výpomoc, mimořádnou výpomoc a nouzovou výpomoc, jak byly st-lce upraveny spolu s její vdovskou pensí dekretem žal. úřadu z 27. prosince 1927; vadným je pak po názoru stížnosti postup žal. úřadu potud, že v řízení správním neposkytl st-lce příležitost, aby hájila toto své stanovisko, jakož i potud, že ani nař. rozhodnutí neuvádí důvody, proč žal. úřad běře toliko částku 1.555.20 Kč za základ pro výpočet odbytného. Námitky ty nemohl však nss shledati důvodnými.

St-lka sama doznává, že v době vydání zák. čl. XXXII:1875 nebylo drahotních a jiných příplatků. Mohl tedy zákon v době svého vydání »dvojnásobkem roční vdovské podpory« v § 14 cit. zák. čl. rozuměti pouze dvojnásobek oné vdovské podpory, o níž jednají § 3 b) 1, §§ 13 až 17 cit. zákona. Předpis § 14 cit. zákona užívá sice různých termínů, leč co rozumí touto »vdovskou podporou«, je patrné z § 15, kde je po této stránce hledati sedes materiae. Podle tohoto předpisu činí roční vdovská pense 40% pensijní částky zajištěné m u ž i po 40leté služební době. Je tedy pro výměru vdovské podpory rozhodnou toliko p e n s e, jež příslušela muži podle jeho služební doby. Přiznává-li pak st-lka sama, že na zásadě vyplývající ze zákona pozdějšími zákony nebylo nic změněno, pak zbývá jen přihlédnouti k tomu, zda drahotními přídávky a nouzovými výpomocemi později zavedenými došlo skutečně k nové úpravě základních vdovských zaopatřovacích požitků, resp. zda výše vdovské pense jako takové ve smyslu zák. čl. XXXII:1875 a zákonů jej doplňujících byla přídávky těmi nově stanovena. Neboť jen v případě kladného zodpovězení této otázky bylo by zapotřebí v normách, přídávky a výpomocí zavádějících, výslovného ustanovení, že mají býti z vdovské pense jako základu pro výpočet odbytného vyloučeny. A tu sluší uvážiti, že již z pouhého gramatického výkladu slov »drahotní výpomoc«, »mimořádná výpomoc«, »nouzová výpomoc« plyne, že jed-

nalo se tu o m i m o ř á d n é, na dobu kritických hospodářských poměrů obmezené p ř í d a v k y k normálním vdovským pensím na další budoucnost naprosto nezaručené, jež měly v době nouze vypomoci, a nikoli snad o úpravu řádné, normální vdovské pense, jak byla její výše zákonem stanovena. Tato řádná pense zůstala nedotčena, proto i když přídávky ty je možno počítati všeobecně k požitkům vdovy, nejsou její vdovskou pensí ve smyslu zákonů upravujících výši vdovských pensí.

Nepodařilo se proto stížnosti, která jinak sama doznává, že vlastní vdovská pense st-lce byla výměrem žal. úřadu z 27. prosince 1927 určena částkou 1.555.20 Kč, a která ani neuvádí blíže norem oněch přídávků a výpomocí se týkajících, aniž se odvolává na nějaká výslovná ustanovení ve prospěch jejího stanoviska svědčící, otrásti nař. výrokem, pokud za základ výpočtu odbytného vzal vlastní vdovskou pensí st-lce stanovenou shora cit. výnosem v částce 1.555.20 Kč. Za tohoto spisového stavu, daného zejména poslední dekretální úpravou požitků st-lčiných z 27. prosince 1927, nelze pak shledati ani vytykánych vad, kdyžtě při znění tohoto dekretu, rozlišujícího mezi vdovskou pensí a výpomocemi, a při znění st-lkou dovolaného § 14 zák. čl. XXXII: 1875 nebylo třeba nějakého zvláštního odůvodnění, proč za základ výpočtu bere žal. úřad pouze částku Kč 1.555.20, kdyžtě ani podání st-lčino své stanovisko nijak neodůvodňovalo, ba ani ho nevyslovalo, neuvádějíc ani ciferně výšku požadovaného odbytného. — — —

Č. 12.937.

Spolkové právo. — Řízení správní: I. O zastavení činnosti spolku podle § 25 odst. 2 spolk. zákona č. 134/1867 ř. z. rozhoduje zemský úřad jako odvolací s konečnou platností, i když jde o spolek, k jehož rozpuštění je se zřetelem na § 11 cit. zákona povoláno min. vnitra. Uvedené rozhodnutí zemského úřadu nemusí býti vydáno zároveň s rozpouštěcím nálezem min. vnitra. — II. * Skutečnost, že administrativní úřad nižší stolice vydal rozhodnutí určitého obsahu na základě interního pokynu stolice vyšší, nečiní sama o sobě rozhodnutí to nezákonným. — III. Spolek může býti rozpuštěn i za akce svých orgánů, jež se přiči § 113 ústavní listiny, i když se nezakládaly na formálním usnesení určitého orgánu spolkového. — IV. Spolek může býti rozpuštěn, i když proti zastavení jeho činnosti byla podána stížnost k nss. — V. * K účinnosti normy § 113 odst. 2 ústavní listiny nevyžaduje se provedení jejího zvláštním zákonem.

(Nález z 12. června 1937 č. 13.191/37.)

V ě c: Svaz proletářských bezvěrců v Praze (adv. Dr. František Littna z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 11. června 1934 o zastavení činnosti spolku a proti rozh. min. vnitra z 27. října 1934 o úředním rozpuštění spolku.